

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 200/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. D., T., Č., zastúpenej advokátom JUDr. J. Z., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia bližšie neurčeného základného práva uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. PK-5 C 405/2000-348 z 11. novembra 2008 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 318/08-358 z 26. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. D. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2009 doručená sťažnosť I. D, (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie bližšie neurčeného základného práva uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. PK-5 C 405/2000-348 z 11. novembra 2008 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 318/08-358 z 26. februára 2009.

Sťažovateľka odôvodnila svoju sťažnosť tým, že „v civilnom spore vedenom Okresným súdom Bratislava III v Bratislave pod sp. zn. PK 5 C 405/2000 v nadväznosti na spis Krajského súdu v Bratislave vedený pod spisovou značkou 6 Co 318/08 som ako účastníčka bola úspešná a prináleží mi právo, aby súd protistrane, ktorá v tomto spore úspech nemala, stanovil povinnosť nahradiť mi náklady súdneho konania vrátane nákladov právneho zastúpenia“.

Dôvodom, pre ktorý sťažovateľke nebola všeobecnými súdmi priznaná náhrada nákladov právneho zastúpenia, bola podľa sťažovateľky skutočnosť, že hoci preukázala spoluprácu jej právneho zástupcu JUDr. Z., zapísaného v zozname advokátov Českej advokátskej komory, s advokátom JUDr. K., zapísaným v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory, nepreukázala splnenie podmienky, „... že sa tu vyžaduje priama spolupráca pri zastupovaní.“

Ako sťažovateľka v sťažnosti poukázala, súdy (okresný súd a následne aj krajský súd, ktorý sa v odôvodnení svojho uznesenia v celom rozsahu odvolal na rozhodnutie okresného súdu) argumentovali skutočnosťou, že „zo spisu jednoznačne vyplýva, že k žiadnej priamej spolupráci so slovenským advokátom JUDr. K. nedošlo, lebo žiadne písomné podanie tohto advokáta sa v spise nenachádza a že JUDr. K. sa ani nikdy nezúčastnil žiadneho jednania, to je žiaden kontakt zo strany tohto slovenského advokáta so súdom v danom konaní nikdy nebol“.

Podľa názoru sťažovateľky je hodnotenie súdov „nesprávne a účelové“.

Sťažovateľka tvrdí, že jej právny zástupca nikdy nebol súdom vyzvaný na konkretizáciu spolupráce s JUDr. K., pričom sama pripúšťa, že ak by aj k takejto výzve došlo, „z dôvodov taktických by som si ani nepriala, aby takejto výzve vyhovel“.

K neexistencii písomných podaní JUDr. K. okresnému súdu uvádza, „že z najrôznejších dôvodov, a to najmä s ohľadom na ochranu mojich oprávnených záujmov, som si ani nepriala, aby advokát JUDr. K. uskutočnil čo i len jedno písomné podanie na súd prvého stupňa, alebo že by sa zúčastnil nejakého pojednávania pred súdom“.

Skutočnosť, že jej právny zástupca „ako hosťujúci advokát preukázal spoluprácu s advokátom JUDr. K.“, je podľa sťažovateľky dostatočne preukázaná dohodou medzi advokátmi „z decembra 1999“.

V závere odôvodnenia vyslovuje sťažovateľka názor, že aj keby jej právny zástupca nespĺňal „podmienky hosťujúceho euroadvokáta, tak preto, že som mu zaplatila za vykonanú prácu, ako úspešná účastníčka predmetného sporu mám právo na to, aby mi náklady s týmto sporom spojené uhradila strana, ktorá úspech nemala“.

Sťažovateľka zastáva názor, že uznesením okresného súdu č. k. PK 5 C 405/2000-348 z 11. novembra 2008 a uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 318/08-358 z 26. februára 2009 bol „porušený článok Ústavy pojednávajúci o tom, že súdy sú povolané predovšetkým k tomu, aby zákonom stanoveným spôsobom poskytovali ochranu právam a článok Ústavy pojednávajúci o tom, že sudca je pri rozhodovaní viazaný zákonom“.

Na základe uvedeného sťažovateľka naformulovala tento petit sťažnosti:

„Domáham sa, aby Ústavný súd rozhodol tak, že prvý odstavec uznesenia Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 11. novembra 2008, PK 5 C 405/2000-348, a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. februára 2009, 6 Co 318/08-358, sa ruší.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,

- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti.

Sťažnosť sťažovateľky zastúpenej v danom prípade kvalifikovaným právnym zástupcom neobsahuje kvalifikovaný návrh rozhodnutia vo veci samej, ktorý by bol vymedzený presne, určito a zrozumiteľne. Sťažovateľka v petite sťažnosti neoznačila žiadne konkrétne namietané porušenie základných práv alebo slobôd. Rovnako tak v celom obsahu sťažnosti absentuje jednoznačné označenie základných práv alebo slobôd sťažovateľky, ktoré mali byť porušené uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu.

Ústavný súd ďalej k zákonom požadovaným náležitostiam sťažnosti uvádza, že formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je v danom prípade neúplná, keďže sťažovateľka sa domáha iba rozhodnutia o zrušení rozhodnutí všeobecných súdov bez návrhu na vyslovenie porušenia základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov predpokladá nález ústavného súdu o porušení základných práv alebo slobôd (napr. IV. ÚS 251/04).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009